

Dupa ce am trecut (si inca trec) prin viata cu bune si cu (mai putine) rele, dar ma situez deasupra liniei de plutire si gasesc rostul de a trai si de a ma bucura de cele lumesti, am inceput sa simplific mult lianturile interminabile prin care, de obicei, imi complicam existenta doar de dragul complicarii.

Simplificand in mod brutal logica ce graviteaza in jurul banilor, pot spune ca in viata sunt 2 mari etape:

m sa facem sa avem mai multi bani

-cu

-ce facem cu banii pe care am reusit sa-i strangem (caz fericit)

Am sa incerc sa schitez aici un traseu pe care multi dintre noi l-au trait, il traiesc sau poate urmeaza sa-l traiasca...

Asadar, dupa ce terminam licee sau studii superioare, ne dorim un job, o cariera, un mod de a ni se recunoaste ceea ce am invatat... Sau chiar daca nu am invatat, am trecut asa, ca gasca prin apa, dar am absolvit ce aveam de absolvit, cu greu, cu sacrificii, cu compromisuri... dar si cu multe chindii, spirituri si distractii din plin.

Dar si dorinta de a deveni (total) independenti financiar ne face sa devenim mai realisti, mai maturi (cum ne zic parintii si eternii vecini care-s mai interesati de soarta noastra decat de problemele lor personale)... deci e timpul pentru facut bani!

Astfel, trece totul halucinant de repede, prinsi in valtoarea trairilor cotidiene...

Simtul de responsabilitate si de integrare in societate incepe sa-si faca aparitia din ce in ce mai des, in ciuda unui sentiment interior de anarhism latent, de dezgust fata de corporatisme, sablonare si false.

Incepem sa ne construim scenarii de a merge si a vizita locuri de pretutindeni, de a ne achizitiona cat mai multe din cele pe care le visam cand eram juniori plus gadgeturile si aspiratiile moderniste, aparute de curand... incepem sa facem noi sacrificii financiare si sa ne calculam fiecare leut care ar putea sa ne ramana in buzunare dupa ce platim mancarea, costurile logistice de deplasare si de sedere... cand vedem lumina pentru un posibil credit, ne grabim la banci sa le povestim si lor prin tot felul de adeverinte si hartii birocratice ca putem sa ne onoram imprumutul solicitat. Acestia, ca Dumnezeii din Rai, ridica o spranceana, ne mai trimit dupa alte hartii, ne mai sugereaza sa mai adunam ceva banuti si sa ne intoarcem la ei, mai dotati si mai hotarati... apelam iar la eternii parinti care trebuie sa mai scoata cate o copeica din punguta lor rezistenta la amenintarile cotidiene... sau la prieteni, cunoscuti, daca avem oportunitatea sa existe... si vine, in cele din urma, ziua cea mare, ziua in care ajungem sa ne uimim pe noi cat de norocosi suntem, chiar daca dobanzile prezentate inteligent nu ne nelinistesc, din contra... gandim pozitiv, clepsidra fiind aproape plina si optimisti din cale afara! Comisioanele ascunse sunt ultimele detalii ce ne-ar mai interesa, insa strangerea de mana intr-un mod rapid a "bancherului", devenit pe loc "nasul" nostru, ne face sa ne gandim ca orice forma de carcoteala si neincredere ne-ar distruge placerea de a risca... si, ca-n visul american, cine nu risca nu castiga, ne vedem deja relaxati pe o sofa confortabila dintr-un living spatios si luminos, cu panorama impresionanta, stand grandiosi si impacati ca umbreluta din paharul umplut cu un cocktail exotic... da, este doar primul pas spre biruinta!

Urmeaza o perioada mai lunga sau mai scurta, unde sansa, inspiratia sau viziunea clara ne face sa ne trezim proprietari de drept pe masina, apartamentul sau mai stiu eu ce accesoriu dorit in urma cu multi ani. Am scapat de rate, de ipoteci, de credite! Yeyyyyy!

Muncim in continuare din greu, ne bucuram daca joburile ne permit ca la sfarsit de zi sa punem deoparte macar echivalentul ratei de ieri (asta dupa ce cativa ani buni ne-am destrabalat la greu ca am scapat de rata ucigatoare) si ne juram ca nu vom mai deveni niciodata clientii bancilor, ca e timpul sa punem si noi un ban deoparte pentru zile negre, sa-i investim cu cap si sigur.

Si ne apucam sa cumparam terenuri sau cladiri cand piata deja a cazut in cap, sa cautam lingouri personalizate in aur a caror valoare continua sa scada exact cand ne-am trezit si noi ca am dat lovitura, sa ne jucam cu a tine banii in lei, euro sau dolari, sub saltea... si, tot asa, timpul trece, inflatia continua sa schimbe cursul leului pe care il stiam noi, devalorizarea devine un proces mult mai rapid decat aprecierea noastra financiara...

Si, daca nu ne incepem propriul business (sau sa ne asociem cu altii) care sa aiba strategii sanatoase ca sa functioneze, realizam ca nu exista un alt randament sanatos pentru banii nostri decat sa-i punem pe bursa sau la banci. Cum la bursa nu avem prea mari cunostinte tehnice, brokerii sunt parca dintr-o lume mult prea rapida si agitata, ne luam desaga cu banutii legati cu elastic si aranjati cu mare grija si ii ducem la banca care ne ofera o dobanda atractiva. Si aici e o loterie, caci cu cat banca e mai mica, cu atat dobanda mai atractiva... dar si cumva nesigura. Te faci ca inchizi un ochi si ii depui cu siguranta ca nu se poate intampla nimic rau, pentru ca statul garanteaza depozitele pe persoana fizica pana-n o suta de mii de euro! Hohoho, n-avem noi banii astia oricum! Insa decat sa fie riscant pe alte pietre si fara predictibilitate, mai degraba la banca...

Aici, cand mergem si ne depunem periodic banii stransi cu patos in batista innodata-n colturi, ii vedem pe alti tineri inflacarati care incearca sa-si faca un rost in viata, in fata unor consilieri carismatici, hotarati sa ii ajute sa razbeasca in viata prin creditul mult visat. Si incepem sa intelegem ca banii nostri pentru care luam o dobanda de 1-2 la suta (in valuta) se duc spre acesti tineri, inasa cu dobanzi triplate si comisioane usturatoare, ca asa e in tenis!

Zambim, spunem ca am fost si noi ca ei, ca a fost nevoie de acest pas dar am avut norocul sa ne inchidem creditele si ca am devenit un fel de bancheri. Fiecare in felul nostru, bucurosi ca punem 1 leu la banca si ca, dupa o perioada de timp, banca ne va mai pune in cont cateva firimituri de monede, pentru ca noi nu avem nici timp, nici informatia, nici tupeul de a risca singuri. Eventual, daca avem mai multe batiste pline cu gologani, negociem si o dobanda avantajoasa fata de cei cu o singura batista. Iar daca suntem si mai smecheri, ne dam ochii pe

spate pentru un private banking si ramanem copleșiti de ce randamente incredibile exista daca lasam bancherii sa se joace cu banii nostri in fonduri diferite, inșă fara certitudini de garantare, doar cu istorice cu trend crescator care ne face sa credem ca am putea fi cei mai norocoși... chiar privilegiati, la naiba! Inșă tot ce-i in mână nu-i minciuna, si ne intoarcem la castigul nostru bancar minim dar sigur... nu suntem noi chiar din acele filme bombastice! Aia e, e bine si așa... macar primim ceva in plus si nu dam. Ne simțim deja importanti, siguri si relaxati ca totul e sub control.

Si totuși, dacă ne uitam cu atentie, putem descoperi ca din pui de bancheri favorizati am ajuns bancheri iobagizati! Pentru ca, după ce platim impozite si comisoane, ne trezim ca după jumătate de an sau chiar mai mult ridicam mai puțin bani.

Banii nostri, cum așa? Uite așa: legal, corect si aburitor.

Cititi materialul de mai jos, vedeti cele 4 exemple si va veti convinge in ce lume traim, cat de smecheri sunt unii si cat de neprotejata e marea masa, multimea, fara de care nu ar putea trai o "elita" inteligenta:

http://www.zf.ro/banci-si-asigurari/patru-exemple-in-care-retragi-mai-putini-bani-de-la-banca-de-cat-depui-raiffeisen-bcr-unicredit-si-bancpost-12119838?utm_source=Facebook&utm_medium=Cross&utm_campaign=Mediafax

Imi amintesc de reclamele alea cu FNI (garantat de stat), care spuneau: "dormi linistit, FNI vegheaza pentru tine". Refuz sa mai fac analiza morfologica pe text sau sa studiez semantica expresiei: "statul garanteaza orice depozit bancar pe persoana fizica pana in o suta de mii de euro"... "Pana-n" poate insemna si 1 eur. Iar statul, hmmm... mai degraba statul cu toiagu-n mână, ca e mai aproape de ceea ce intelegem noi din acest sistem in care ne-am nascut aruncati si imposibil de evadat!

Bancheri iobagizati (Articol de Doru Atomei)

Scriș de Doru Atomei

Sâmbătă, 22 Februarie 2014 10:03 -

Autor: Doru Atomei

SURSA:

[Kogaionon Magazine](#)